

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Кюстендил, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Симона Р. Цикова
в присъствието на прокурора К. П. Б.
като разгледа докладваното от Пенка Н. Братанова Въззивно
административно наказателно дело № 20231500600583 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава XXI, раздел II от НПК-“Образуване на производство пред въззивната инстанция”- чл. 318 и сл. НПК.

С решение №257, постановено на 25.09.2023 г. по НАХД № 195/2023 г. по описа на КнРС, Кюстендилският районен съд е признал обв.Г. Ц. Х. от К. за виновен в това, че на 30.04.2022г. в *****, на ул.“*****“, в съучастие като съизвършител с П. Ц. Х., е причинил лека телесна повреда на В. В.И. от с.*****, изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота (разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 НК), като деянието е извършено по хулигански подбуди– престъпление по чл.131, ал.1, т.12 във вр. с чл.130, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 от НК. С посоченото решение Г. Х. е признат за невиновен и е оправдан по обвинението, че деянието е извършено с особена жестокост поради е оправдан по обвинението по чл.130, ал.1, т.9 НК. На основание чл.78а НК Х. е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 1000 лева.

Със същото решение обв. П. Ц. Х. е признат за виновен в това, че по същото време и място в съучастие като съизвършител с Г. Ц. Х., е причинил лека телесна повреда на В. В.И. от с.*****, изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота (разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 НК), като деянието е извършено по хулигански подбуди–престъпление по чл.131, ал.1, т.12 във вр. с чл.130, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 от НК, като е признат за невиновен и е оправдан по обвинението, че деянието е извършено с особена жестокост поради по чл.130, ал.1, т.9 НК. На основание чл.78а НК Х. е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 1000 лева. На двамата обвиняеми са възложени и разноските по делото.

Решението се протестира от Св.Р.- прокурор в РП- Кюстендил. Сочи се, че същото е постановено в нарушение на материалния закон в оправдателната му част по чл.131, ал.1, т.9 от НК. Изтъква подробни доводи за наличието на съставомерния признак „особена жестокост“. Претендира отмяна на решението в оправдателната част и постановяване на ново, с което подсъдимите бъдат признати за виновни в тази част на обвинението.

Решението се обжалва и от адв. Ю. С.- защитник на двамата обвиняеми Г. Х. и П. Х. в осъдителната му част. Изложени за бланктени доводи за недоказност на обвинението в тази му част, иска се отмяна на същото и постановяване на ново, с което двамата подсъдими бъдат оправдани по повдигнатото обвинение. Иска се потвърждаване на решението в оправдателната му част.

Представителят на КнОП поддържа протеста по съображенията, посочени в него и иска отмяна на първоинстанционното решение в оправдателната му част и признаване на подс. Г. Х. и П. Х. за виновни по повдигнатото им обвинение, както и налагане на съответното административно наказание. Изразява становище пред въззивния съд за неоснователност на въззивната жалба на подсъдимите. Защитникът на подсъдимите Г. Х. и П. Х.- адв. Ю.С. поддържа жалбата си пред въззивния съд. Пледира за оправдаване на подсъдимите, като развива доводи за недоказност на обвинение и несъставомерност на деянието им.

Подсъдимият Г. Ц. Х. пред въззивния съд твърди, че е невинен и иска да бъде оправдан.

Подсъдимият П. Ц. Х., редовно призован, не се явява пред окръжния съд.

Кюстендилският окръжен съд, след цялостна проверка на фактическия и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 НПК и като съобрази релевираните във въззивната жалба и протест оплаквания, доводите и възраженията на страните, събраните нови доказателствени средства от въззивния съд, намира същите за допустими, доколкото са предявени от надлежни страни в наказателния процес и в срока по чл. 319 НПК. Като ги разгледа по същество, въззивният съд намери протеста и въззивната жалба за неоснователни, което налага потвърждаване на първоинстанционното решение по реда на чл.334, т.6 вр. чл.338 НПК по следните съображения:

По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното му решаване. Същевременно въззивният съд, като съобрази събраните и от настоящата инстанция нови доказателствени средства, извърши самостоятелен анализ на събраната от всички доказателства пред двете инстанции и приема следната фактическа обстановка, идентична на възприетата от КнРС:

На 30.04.2022 г. св.Р. Х.а се намирала в дома си в с. ***** община, ул.*****“, заедно със синовете си – обвиняемите Г. и П. Х.и. В района на дома им предходните вечери няколко пъти спирал тока вследствие външна намеса. Последните двама се намирали в двора на къщата около 21.30 часа и чули група момчета, които говорили силно и вървели по улицата. В тази група момчета били св. В. И. и св. В. И., В. Г., Д. Г., М.К., Л.Й., Д.З. – всички ***** . Св. В. И. бутал по улицата велосипед. Св. В. Г., който карал колело, се движел по- назад, тъй като говорил по телефона.

При приближаването на описания имот, от него излязъл обв. Г. Х., който подгонил групата младежи, намиращи се на улицата, в близост до ел. табло, монтирано на уличен стълб, тъй като сметнал, че те извършват външни интервенции по него. Всички момчета се изплашили и се разбягали в различни посоки. Св. В. И. не успял и обв. Г. Х. го сграбчил за качулката на якето и му нанесъл удар с ръка по главата. Св. И. паднал на земята и обв. Г. Х., надвесвайки се над него, му нанесъл няколко удара по главата и тялото (корема) с ръце и крака, след което го ритнал около три пъти с крак. След

това обв. Г. Х. изправил В. И., като го хванал за ръцете и го притиснал към оградната мрежа на имота. Междувременно, викнат от брат си, от дома им излязъл и обв. П. Х., който хванал В. И. за ръцете отзад. Момчетата започнали да викат да оставят В. И. и се разбягали. Обв.Г. Х. нанесъл още няколко удара в областта на главата и корема на пострадалия В. И., при което му потекла кръв от носа, докато обв. П. Х. го държал да не избяга и също му нанесъл няколко удара с ръка в областта на главата.

Св.Валентин Г. се обадил на тел.112 от телефона си ***** и съобщил на оператора следното: „пребиват двама мъже малко дете на *****...“ „двама мъже пребиват...“, ...дете на *****. В. Г. съм аз. *****“ „прехиха от бой *****...“. По същото време св. М.К. се обадил на баща си св. Н.К., казал му как двамата братя бият В. И. и изчакал баща си да пристигне на място.

На място дошли и полицейски патрули в състав: Д.Е., М.Г., С.Я. и Н.Б., св. Б. З. – **** на селото.

При пристигането на тези лица, физическата саморазправа била преустановена, като на място дошъл и бащата на пострадалия св. В. И.. Св.З. възприел, че окото на св.В. И. било подуто и че ***** било видимо изплашено.

Св.В. И. незабавно завел сина си в Спешния център, където престояли до около 02.00 часа, след което отишли в РУ-Кюстендил.

От приетата по делото СМЕ, изготвена от в.л. д-р Н. се установява, че при инцидента на 30.04.2022г. пострадалият В. И. е получил следните физически травматични увреждания: Мекотъканна контузия на главата в областта на лицето, изразяваща се в: кръвонасядане и оток по клепачите на ляво око и около него със субконюнктивален кръвоизлив във вътрешната половина на окото, кръвонасядане по меките тъкани на носа и кръвоизлив от него. Ивически кръвонасядания и охлузване по кожата на шията в лявата ѝ част. Кръвонасядания по кожата на гърба в областта на гръдния кош вдясно. Охлузвания по кожата на десен лакът, пръсти на лява ръка, дясно коляно и подбедрица. Описаните увреждания са причинени от действия на твърди тъпи предмети /по механизма на удари и/или натиск с или върху такива/ и отговарят да са получени по време и начин, за които се съобщава от пострадалия и част от свидетелите – нанесен му побой с удари с ръка в

областта на лицето, притискане на шията в ляво от дрехи /яке/ при „дърпане за качулката на якето му и др.“, удари с крак или блъскане в ограда за кръвонасяданията по гърба, падане на земята и/или удари с крак за охлузванията на кожата на крайниците. Мекотъканната контузия в областта на ляво око /кръвонасядане и оток по клепачите на окото и околоочната област и субконюнктивален кръвоизлив във вътрешната половина на окото е причинила на пострадалия временно разстройство на здравето, неопасно за живота /разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК/. Останалите увреждания са причинили болка и страдание, като срока за възстановяване е около две-три седмици.

Настоящият съдебен състав прие за установена гореизложената фактическа обстановка (която е идентична с приетата от КнРс с разлики в някои отделни детайли) след самостоятелен анализ на всички събрани от първата инстанция гласни и писмени доказателствени средства, на преразпитаните В. Г. и В. И. и от приобщените техни показания от ДП по реда на чл.281, ал.7 вр. ал.5 вр. ал.1, т.2 НПК.

Въззивната инстанция се съгласява с проведения от първия съд анализ на доказателствата и установените въз основа на тях факти. Като цяло анализът на първия съд е верен, детайлен и задълбочен и поради тези си качества няма нужда от повтаряне. Не се споделя довода за недоказаност на обвинението, респ. отхвърля се защитната теза на за избирателен подход при обсъждане на доказателствения материал и за недоказаност на обвинението. В тази насока следва да се подчертае, че безспорно е установено следното:

- на 30.04.2022 г. след 21, 00 часа по ул. „*****“ в с. Я. са се движели група младежи, сред които е пострадалия;
- поради липсата на осветление в района от дома си излязъл обв. Г. Х., който се нахвърлил на младежите и хванал пострадалия св. В.И.;
- обв. Г.Х. му нанесъл многобройни удари в областта на главата, гръден кош и крайници, установено категорично от показанията на св.В.И., В.Г., В. И. и М.К.;
- св.В. И. е претърпял няколко травматични увреждания в различни части на тялото, обективно установени със съответните медицински документи;
- констатираните увреждания имат характер леки телесни по см. на

чл.130, ал.1 НК, обективно потвърдени и от заключението на СМЕ на д-р Н., отговарящи да са получени по твърдения начин- побой с удари с ръка в областта на лицето, притискане на шията вляво от дрехи при дърпане на качулка на яке, удари с крак или блъскане в ограда за кръвонасяданията по гърба, падане на земята и/или удари с крак по кожата на крайниците.

Спорен е въпроса относно участието на обв. П. Х. в причинените увреждания, доколкото същият, ведно с брат си обв. Г.Х. изрично отричат неговото участие. В случая КнОС прие, че събитията са протекли по описания по- горе начин, като изгради своите изводи въз основа на внимателен анализ и съпоставка между показанията на св. В. И. и св.В. Г. (пред КнРС, пред КнОС и прочетените показания от ДП на осн. чл.281, ал.7 вр. ал.1, т.2 НПК), на св. Д. Г. (който е категоричен в показанията си от ДП, приобщени от КнРС по надлежния ред на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2 НПК относно участието на обв. П.Х.) и на св. М.К. (също категоричен при разпита пред КнРС, че при излизането си обв.П. Х. се е включил в побоя и е нанасял удари по пострадалия с юмруци и ритници. Посочените показания са взаимноподкрепящи се и потвърждават напълно показанията на св. В. И. относно протеклите събития, начина и последователността на нанасяните удари от страна на двамата обвиняеми. В този аспект показанията на този свидетел, независимо, че е пострадал, няма основания да бъдат изключени от доказателствената съвкупност, доколкото напълно се потвърждават в отделните им части от показанията на горепосочените свидетели- очевидци. Техните показания представляват пряко доказателство относно релевантните за обвинението факти; те са напълно последователни и логични относно начина на протичане на събитията и следва да се кредитират- както относно безпротиворечивостта им, така поради тяхното косвено потвърждаване от редица производни доказателствени средства- от показанията на св. В. И., баща на пострадалия, възприел непосредствено след приключване на случката видимите следи от побой върху сина си, от пок. на св. Б. З.- **** на селото, пристигнал на мястото на събитията непосредствено след техния завършек и възприел наличието на подуто око на пострадалия; от записа на разговора с тел. 112 относно подадения в момента на побоя сигнал от страна на св. В.Г., както и от медицинските документи, с които В. И. се е снабдил непосредствено след случая, установяващи несъмнено обективни следи от физическо насилие в различни части от тялото му. Отделно от това

заклучението на СМЕ на в.л.д-р Н. е категорично в частта относно механизма на претърпяните увреждания, съответстващо на обвинителната теза, което като способ за доказване, несъмнено следва да се кредитира, доколкото потвърждава гласните доказателствени средства, цитирани по-гореотносно начина на нанасянето на травмите на пострадалия .

Следва изрично да се подчертае, че двамата подсъдими са дали обяснения, които са отхвърлени от КнРС. В случая необходимо да се допълни този анализ, доколкото обв. Г. Х. даде допълнителни обяснения пред окръжния съд, в които сочи, че поради предходното спиране на тока е приел, че намеса в това имат младежите, поради което се е афектирал, както и не отрича собственото си участие в престъпното деяние, омаловажавайки го: „В. го хванах за яката и го хвърлих на капака на джипа... в тъмното може да съм го натепал...“. В този аспект тези обяснения следва да се кредитират частично, доколкото същият не отрича това си участие, но не им се дава вяра в частта, в която липсва конкретика, доколкото тук те се опровергават от кореспондиращите помежду си показания на очевидците св. В.И., В.И., Д.Г., и В. Г.. Като израз на защитна позиция и начин да оправдае участието на брат- обв. П. Х. настоящата инстанция възприе неговите обяснения в частите им и пред ОС и пред РС, в които сочи, че последният няма никакво участие в конфликта. Като такъв израз се възприемат и обясненията на обв. П. Х. пред КнРС, доколкото същите с опровергават от показанията на посочените вече преки очевидци, въз основа на които съдът прие механизма на деянието, посочен по-горе.Останалите гласни доказателствени източници са по съпътстващи факти, свързани с повода за реакцията на обв. Х. (пок. на св. Р.Х.а), относно ситуацията на място след пристигане на органите на реда- (пок. на св. Е., З., П., Я., Б., К., Й., С.). Всички тези показания са еднопосочни и последователни и не поставят особени въпроси за обсъждане; отделно от това не представляват източник на преки доказателства относно процесния случай, поради което и не следва да се разглеждат подробно от настоящата инстанция.

Така възприетата от КнОС фактическа обстановка по делото кореспондира с установената и от първата инстанция. КнРС, при извеждане на релевантните по делото факти, не е допуснал процесуални нарушения при формиране на вътрешното си убеждение, респ. спазен е принципа на чл.14 НПК. В този аспект този съд е изпълнил задълженията си да провери всички

доказателствени източници и да ги съпостави помежду си. Това е сторено при спазване на процесуалните правила и при ясно заявяване на какви доказателствени средства се дава вяра, в коя част и защо. Фактическите констатации почиват на вярна и точна интерпретация на доказателствената съвкупност, от която по един категоричен и безпротиворечив начин се установява механизма на деянието и авторството на същото. Същевременно настоящата инстанция допълни доказателствения анализ на първостепенния съд и със собствени изводи и като анализира всички доказателствени източници, счете, че обвиняемите П. Х. и Г. Х. с гореописаните действия са осъществили състава на престъплението хулиганство.

В тази насока КнРС е изтъкнал обосновани доводи за деянието както от обективна, така и от субективна страна, които се споделят изцяло от въззивната инстанция. От обективна страна на датата 30.04.2022 г. в с. ***** община двамата обвиняеми, в съучастие като съизвършители са причинили В. И., лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Двамата обвиняеми са действали в условията на съизвършителство по см. на чл.20, ал.2 НК, доколкото и двамата са взели непосредствено участие пряко и непосредствено към нанасянето на телесните увреждания на пострадалия и действията им са били насочени към причиняване на престъпния резултат. Изпълнителното деяние е извършено чрез нанасяне на многобройни удари с юмруци в областта на лицето, корема, крайниците на пострадалия, като активната страна в случая е бил обв. Г. Х., а степента на участие на брат му П. Х. е била в по-ниска степен, доколкото същият се е намесил след започване на побоя. Посредством упражненото въздействие върху организма на пострадалия е предизвикано изменение в анатомическата цялост на организма. Увреждането има характер на леко такова по см. на чл.130, ал.1 НК с разстройство на здравето, неопасно за живота. Пострадалият е претърпял болки и страдания, продължили около 20-25 дни. Полученото увреждане е довело до леко увреждане на анатомическата цялост на тъканите на пострадалия, които са се изразили в неприятни усещания, произтичащо от физическото въздействие, доколкото е налице засягане на физическата му цялост. Тези увреди представляват разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 НК, доколкото не са завинаги, постоянни, трайни или временно опасни за живота- в същия см. е и ППВС № 3/ 27.09.1979г. на

Пленума на ВС.

Налице е квалифициращия признак по т.12 на чл.131, ал.1 НК- доколкото деянието е извършено по хулигански подбуди. Тези подбуди са налице, доколкото мотивите за същото свързани с пренебрежение на правилата на обществото и човешката личност, в явно неуважение към нея и са израз на демонстрация на грубото незачитане на обществения ред и конкретната личност; израз на желание за саморазправа и надмощие. Деянието е извършено на публично място, без да е налице съществена причина и поведение от страна на пострадалия; същевременно то е осъществено по отношение на младеж в непълнолетна възраст. То е извършено с демонстрация на физическа сила от страна на възрастни хора спрямо младежи и е израз на пълно пренебрежение към личността на пострадалия и останалите членове на обществото.

Същевременно с оглед протеста на КнРП за наличие на квалифициращия признак по чл.131, ал.1, т.9 НК- че деянието е извършено с особена жестокост, настоящата инстанция дължи отговор по този въпрос. Изтъкнатите доводи на КнРС са законосъобразни и не се налага корекция в тази насока. Следва да се посочи, че този фактически състав признак е налице в случаите, в които субектът проявява коравосърдечие и безсърдечност към жертвата, когато при извършването му деецът е проявил изключителна ярост, ожесточение, отмъстителност и/или садизъм, характеризиращи го като жесток човек- ППВС №2/1957, т.15. Особената жестокост се приема от практиката като качество на субекта, което се разкрива чрез начина на осъществяване на престъплението. При преценка наличието на това обстоятелство се вземат предвид обстоятелства, свързани с предхождащо или последващо поведение на дееца, броя на нанесените удари и тяхната сила, причинените увреждания на пострадалия, отношението на извършителя към пострадалия и неговите близки, а също така и характеристикните данни за личността му. В случая поведението на обвиняемите е било инспирирано от предхождащи интервенции по ел. табло, създаващо им неудобства, което е бил катализатора за техните действия. Действително, броят на нанесените удари не е малък, но същият не е с такава висока степен на въздействие, че да е причинил тежки и сериозни увреждания на пострадалия, напротив- възстановителния период е за около 2-3 седмици. Характеристичните данни за обвиняемите са добри, няма доказателства за други техни

противообществени прояви, поради което следва да се приеме, че това е инцидентен случай в техния живот. В този аспект поведението на обвиняемите не ги характеризира като жестоки лица и като е стигнал до същия извод, респ. ги е оправдал по този квалифициращ признак, КнРС е постановил законосъобразен съдебен акт. Ето защо и настоящата интанция не намери основание за корекция на решението, респ. КнРС обосновано е оправдал двамата обвиняеми по квалифициращия признак на чл.131, ал.1, т.9 НК.

От субективна страна деянието е извършено при пряк умисъл. Двата обвиняеми са съзнавали общественотоопасния характер на деянието си- неговата противоправност, запретеност и наказуемост. Съзнавали са, че нанасят увреждане на пострадалия от вида на действително полученото, че то е на публично място, че е бил водени от желанието да демонстрира пренебрежение към личността на останалите членове на обществото и към установения обществен ред. Двата са имали съзнанието, че не действат сами и са обективирали волята си да осъществяват съвместно замисленото деяние. Независимо от това те са насочили всичките си усилия към извършване на деянието, искайки постигането на противоправния резултат.

При определяне на вида и размера на наказанието първоинстанционният съд законосъобразно е преценил разпоредбата на чл.78а от НК, доколкото предпоставките, предвидени в този текст са налице. В случая по отношение и на двамата са налице условията на чл. 78А от НК- за умишленото престъпление по чл.131, ал.1, т.12 НК законът предвижда наказание лишаване от свобода за срок до 2 години или проба, същите не са осъждани за престъпление от общ характер, не са освобождавани от наказателна отговорност по реда на глава VIII, раздел IV от НК и от деянието не се причинени имуществени вреди. С оглед наличието на предпоставките, визирани в тази разпоредба, КнРС обосновано е приложил същата, освободил е двамата обвиняеми от наказателна отговорност и им е наложил административни наказания „глоба” в полза на държавата в размер- по 1000 лева за всеки от тях. Размерът на глобата е определен в минимално предвидения от закона размер и е справедлив, съобразен е с имотното състояние на обвиняемите, поради което няма основания за неговата

корекция.

Законосъобразно и в съответствие с разп. на чл.189, ал.3 НПК обвиняемите са осъдени да заплатят и разноските по делото.

По тези съображения атакуваното решение е правилно, обосновано и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното и на осн. осн.чл. 378, ал.5. вр.чл. 334 т.6 НПК вр. чл.338 НПК, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 257 на Кюстендилския районен съд от 25.09.2023 г. по НАХД № 195/2023 г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____